Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У 2282/15
22.09.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за опште послове, ради поништаја решења УП-2 број: 88-19/10 од 21.01.2015. године, у предмету разрешења од професионалне војне службе, у нејавној седници већа одржаној дана 22.09.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране број: ... од 24.11.2014. године, којим се тужилац разрешава професионалне војне службе са даном 25.04.2005. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 11.02.2015. године тужилац побија законитост оспореног решења истичући да је у овој правној ствари већ три пута вођен управни поступак и управни спор и да професионална војна служба тужиоцу по четврти пут престаје дана 31.05.2005. године, без пружања доказа о потребама за престанак службе, како је то наложено ранијим пресудама Управног суда. Указује да је у идентичним ситуацијама престанка службе официрима Војске Србије Управни суд доносио пресуде 11 У. 6171/10 (2008) од 16.12.2010. године и 10 У. 6053/11 од 30.06.2011. године, после којих је професионална војна служба престајала септембра 2011. године. Наводећи ток раније вођеног управног поступка и управног спора и одлуке које су донете у истим, предлаже да суд уважи тужбу, поништи наредбу министра одбране о престанку професионалне војне службе број: ... од 10.05.2005. године и оспорено решење од 21.01.2015. године и наложи првостепеном органу да донесе нову наредбу о престанку професионалне војне службе тужиоцу и решење о разрешењу.

Тужени орган у одговору на тужбу понавља наводе из образложења

оспореног решења, сматра да је тужба неоснована и предлаже да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списа предмета произлази да је првостепено решење донето у извршењу другостепеног решења од 18.08.2014. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда 7 У. 32/12 од 06.06.2014. године, којом је поништено решење туженог од 29.11.2011. године, јер је тужени пропустио да да разлоге који су били одлучни за одређивање дана 31.05.2005. године, као датума разрешења од професионалне војне службе тужиоца, са аспекта примене одредбе члана 117. Закона о Војсци Србије, на коју се позвао у образложењу оспореног решења. У поновном поступку првостепени орган је утврдио да је тужиоцу професионална војна служба престала на основу наредбе министра одбране број: ... од 10.03.2005. године, која је саопштена тужиоцу дана 25.03.2005. године, и која је коначан и правоснажан акт, јер је тужилац није оспорио. Како је у диспозитиву наредбе министра одбране наведено да наредбу треба доставити тужиоцу најкасније до 30.04.2005. године и да се тужилац треба разрешити од професионалне војне службе у складу са законским одредбама, првостепени орган је као датум разрешења тужиоца утврдио задњи дан истека рока за разрешење од службе, који по Закону о Војсци Србије не може бити дужи од 30 дана од достављања коначног акта о престанку професионалне војне службе, па је на основу члана 138., у вези са чланом 142. став 1., и са позивом на чл. 117. став 1. Закона о Војсци Србије донео ожалбено решење.

Решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио жалбу, као неосновану, налазећи да је у првостепеном поступку правилно утврђено да је тужиоцу престала професионална војна служба на основу наредбе министра одбране ... од 10.03.2005. године, и да је решење о разрешењу од професионалне војне службе декларативни управни акт, којим се само констатује наступање одређених чињеница и утврђује дан престанка службе. Имајући у виду да тужилац није оспорио наредбу о престанку службе, која је постала коначан и правоснажан акт који је произвео правно дејство, а што тужилац у тужби и не пориче, Управни суд налази да је тужени орган доносећи оспорено решење правилно применио материјално право и није повредио закон на штету тужиоца.

Чланом 138. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС”, бр. 116/07...88/15) је прописано да акт о разрешењу од дужности професионалног припадника Војске Србије за кога је донет акт о престанку службе доноси претпостављени старешина на положају команданта батаљона или њему раван или виши старешина.

Чланом 117. Закона о Војсци Србије је прописано да професионалном војном лицу служба у Војсци Србије престаје разрешењем, на основу акта о престанку професионалне војне службе (став 1.). Лице за које је донет акт о престанку службе а налази се на дужности разрешава се од службе даном предаје дужности, а лице које се не налази на дужности – даном када акт о престанку службе постане коначан (став 2.). Рок за разрешење од службе не може бити дужи од 30 дана од дана достављања коначног акта о престанку професионалне војне службе, и у том року се мора извршити предаја дужности (став 3.).

Управни суд је ценио наводе тужбе да је тужиоцу престала професионална војна служба са даном 31.05.2005. године, па је нашао да су неосновани. Ово стога што је

тужиоцу професионална војна служба престала на основу наредбе министра одбране број: ... од 10.03.2005. године, а првостепеним решењем је разрешен од професионалне војне службе са даном 25.04.2005. године, који је утврђен на основу члана 117. став 3. Закона о Војсци Србије, као задњи дан истека рока за разрешење од службе, који не може бити дужи од 30 дана од достављања коначног акта о престанку професионалне војне службе, односно наредбе министра, која је тужиоцу саопштена 25.03.2005. године, а што тужилац не оспорава.

Цењени су и наводи тужбе да тужени није поступио по примедбама из пресуде Управног суда, па је нашао да су ти наводи неосновани, будући да је тужени у свему поступио по примедбама из пресуде 7 У. 32/12 од 06.06.2014. године, с обзиром да је у образложењу оспореног решења дао разлоге који су били одлучни за одређивање датума разрешења професионалне војне службе тужиоца у складу с чланом 117. Закона о Војсци Сбије.

Цењени су и наводи тужбе да је после доношења пресуда Управног суда 11 У. 6171/10 (2008) од 16.12.2010. године и 10 У. 6053/11 од 30.06.2011. године, које се односе на идентичне ситуације престанка службе официрима Војске Србије, у Војсци решавано тако што је тим лицима служба престајала у 2011. години, па је Управни суд нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари. Ово стога што је пресудом 11 У. 6171/10 (2008) од 16.12.2010. године уважена тужба и поништен указ председника Републике Србије о престанку професионалне војне службе, а пресудом 10 У. 6053/11 од 30.06.2011. године је уважена тужба и поништена наредба министра одбране о престанку професионалне војне службе, а у овом управном спору предмет оцене законитости је решење туженог којим се одбија жалба против решења о разрешењу од професионалне војне службе, а који акт је донет као декларативни акт у извршењу наредбе министра о престанку професионалне војне службе тужиоцу.

Налазећи да ни остали наводи тужбе не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 22.09.2016. године, 24 У 2282/15

Записничар,
Мирјана Савић, с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР